

κατὰ τὴν διεύθυνσιν τῆς φαινομενικῆς ἐτήσιας τῶν ἀστέρων κινήσεως. Ἐκ τούτου ἀνεγνωρίσθη ὅτι τὸ φαινόμενον δὲν προέρχεται ἐξ ἀτμοσφαιρικῶν λόγων, ἀλλ' εἶναι ἀνεξάρτητον φαινόμενον, ἐκτεινόμενον κατὰ μῆκος τῆς ἐκλειπτικῆς. Ὁ ἐν Μονάχῳ καθηγητὴς Χάις, εἰς ὃν ὀφείλονται πολυετεῖς παρατηρήσεις τοῦ φαινομένου τούτου (1842—1875), βεβαίωσι ὅτι ἐν Εὐρώπῃ τὸ ζῳδιακὸν φῶς εἶναι δρατὸν καθ' ὅλον τὸ ἔτος δι' ὀφθαλμὸν ἐξησκημένον. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ἡ λάμψις τοῦ φωτεινοῦ τούτου φαινομένου ὑπόκειται εἰς τινὰς μεταβολάς, ἀλλὰ κατὰ τὸν ὀνομασθέντα ἀστρονόμον αὐταὶ προέρχονται ἐκ μεταβολῶν ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ τῆς γῆς. Κατ' ἄλλους ἀστρονόμους αἱ διακυμάνσεις αὐταὶ τῆς ἐντάσεως τοῦ φωτός τοῦ φαινομένου ἐξαχρῶνται ἐκ τοῦ βαθμοῦ τῆς συσσωρεύσεως τῶν ἡλιακῶν κηλίδων, ὡς τοῦτο ἐφαρμόζεται καὶ διὰ τὸ βόρειον σέλας, μετὰ τοῦ ὁποίου τὸ ζῳδιακὸν φῶς ἔχει τὸ αὐτὸ φάσμα.

Πολὺ λαμπρότερον ἢ ὅσον παρ' ἡμῖν εἶναι τὸ φαινόμενον ἐν ταῖς τροπικαῖς χώραις. Ὅτε ὁ Ἀλέξανδρος Οὐμβόλδος ἐμελλε νὰ ἀρξῇ τῆς ἐξέτασιν τὸν νέον κόσμον περιηγήσεως αὐτοῦ, μεγάλως ἐξεπλάγη ἐκ τῆς ἐντάσεως, ἣν παρυσιάζει τὸ ζῳδιακὸν φῶς ὁρώμενον ἀπὸ τῶν ἀκτῶν τῆς Βαλεντίας καὶ τῶν πεδιάδων τῆς Νέας Καστίλης. Τὸ φῶς ὅμως καθίστατο ἐντονώτερον ἐφ' ὅσον ὁ Οὐμβόλδος ἐπλησίαζε πρὸς τὸν ἰσημερινόν. Ἐν Κουμάνχ καὶ τοῖς ὁροπεδίοις τοῦ Κουέτου¹ ἡ λάμψις τοῦ φαινομένου ὑπερέβαινε ἐνίοτε καὶ τὴν τῶν ὠραιότερων τοῦ Γαλαξίου ἀστέρων. Κατὰ δὲ τὴν περιγραφὴν τοῦ Σεβ. Γεωργίου Τζῶν, παρατηρήσαντος καὶ ἐξετάσαντος λεπτομερῶς τὸ φαινόμενον κατὰ τὴν ἐν Ἰαπωνίᾳ ἐκδρομὴν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν (1853—1855), ἐν τοῖς τροπικοῖς τὸ ζῳδιακὸν φῶς ἀναφαίνεται ὡς λαμπρόν κωνοειδὲς φαινόμενον, περιβαλλόμενον ὑπὸ ἀσθενοῦς νεφελοειδοῦς περικαλύμματος. Τέλος ὁ Ἑλερτ τῷ 1873 κατὰ τὸ ἀπὸ Ἀμβούργου εἰς Βουένος Ἀϊρες ταξίδιον αὐτοῦ ἐποίησατο τὴν παρατήρησιν ὅτι ὁ ἐνδοτερος φωτεινὸς πυρὴν δὲν μένει πάντοτε ὁ αὐτός, φαινόμενος μάλιστα ἐνίοτε ὡς γραμμὴ εὐθεῖα, μὴ συμπίπτουσα μετὰ τοῦ ἄξονος τοῦ περικαλύμματος.

Περὶ τῆς φύσεως τοῦ ζῳδιακοῦ φωτός ὑπάρχουσι διάφοροι γνώμαι. Μία τούτων εἶναι καὶ ἡ ὑπόθεσις, καθ' ἣν τὸ φαινόμενον τοῦτο εἶναι τὸ ἐξ ἀντανακλάσεως τοῦ φωτός τοῦ ἡλίου προερχόμενον φῶς δακτυλίου μετεωριτῶν, περιβάλλοντος τὴν γῆν εἴτε καὶ τὸν ἥλιον αὐτόν τὴν ὑπόθεσιν ὅμως ταύτην ἀποκρούει ὁ Σκιαπαρέλλης, ὁ διάσημος διευθυντὴς τοῦ ἀστεροσκοπείου Μεδιολάνων. Κατὰ τὸν Φαίρστερ τὸ ζῳδιακὸν φῶς ἀνήκει εἰς τὴν γῆν, ὃν εἶδος οὐρᾶς κομήτου, ἣν ἡ γῆ σύρει μεθ' ἑαυτῆς, καὶ ἥτις ἀποτελεῖται ἐξ ἀερίων κουφοτάτων ἡλεκτρικῶν δὲ φαινομένων, παραγόμενα ἐντὸς τῆς οὐρᾶς ταύτης ὡς καὶ ἡ ἀντανάκλασις τοῦ ἡλιακοῦ φωτός προκαλοῦσι τὸ ζῳδιακὸν φῶς, οἷον παρυσιάζεται πρὸ τῶν ὀμμάτων ἡμῶν. Ὁ Χάις θεωρεῖ τὸ φαινόμενον ὡς νεφελώδη δακτύλιον

περιβάλλοντα τὴν γῆν, ὡς ὁ Κρόνος περιβάλλεται ὑπὸ τοῦ δακτυλίου αὐτοῦ. Ἄν ὅμως ὁ δακτύλιος οὗτος εὐρίσκειται ἐνδοθεν ἢ ἐξωθεν τῆς σεληνιακῆς τροχιάς, τοῦτο θὰ ἦτο δυνατόν νὰ γνωσθῇ μόνον διὰ παρατηρήσεων ἀκριβεστάτων ἀπὸ δύο ὡς οἷόν τε ἀντικειμένων σημείων τοῦ βορείου καὶ τοῦ νοτίου τῆς γῆς ἡμισφαιρίου.

(Ἐκ τοῦ «Πετταίου Λόγῳ».)

Ν. ΜΟΣΧΟΠΟΥΛΟΣ.

ΛΙΝΑ.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ.

Ἐκείνο ὅπερ μένει.

IV.

Ἄλλ' ἔκτοτε ὁ τῆλας τραυματίας τὴν ψυχὴν ἐπόθησεν ἐμπαθῶς ν' ἀποβῇ ἀληθὲς θεραπευτὴς τῶν σωμάτων· ἀφωπιάθη δ' εἰς τὸν πόνον αὐτοῦ ὡς ἀπῆται παρ' αὐτοῦ ὁ δικτυωθεὶς ὄρκος, ὡς ἐπέβαλλεν αὐτῷ τὸ βασιλεῦσιν τοῦ πνεύματός του ὑψηλὸν ἰδανικὸν τοῦ καθήκοντος· ἔσχε δὲ τὴν γλυκεῖαν παρηγορίαν τοῦ νὰ ἴδῃ πολλάκις τὸν θάνατον ὑπισθοχωροῦντα πρὸ αὐτοῦ, ἴσως διότι, εὐσεβὲς ὢν, ἐν τῇ σοφίᾳ αὐτοῦ εἶχε λάβει παρὰ τοῦ Θεοῦ, οἷον αἰ ὠρεῖαν ἀπικαλύψως, τὴν μάντευσιν τῶν μυστικῶν ἡθικῶν πόνων, τῶν κυριωδεστάτων αἰτίων, ἀτινα ἡ ἀπιστία ἀρνείται καὶ ἡ ἀδιαφορία καταφρονεῖ.

Πέντε ἔτη! ταῦτα πάντα εἶχον διαρκέσει ἐπὶ ὅλην πενταετηρίδα· ἀλλὰ φεῦ! πόσους ἄρα ἡ πενταετηρίς αὐτῇ δὲν ἐξελίσσει αἰῶνας ἐνώπιον ψυχῆς ὠρμασθείσης ἤδη ἐν τῇ θλίψει καὶ τῇ αὐταπαρηγορίᾳ αὐτῆς! Ἐπῆλθον στιγμὰι καθ' ἃς ὁ Ἰωάννης ρίπτων τυχαῖον βλέμμα ἐπὶ κατόπτρου ἀντανακλῶντος τὴν ὥχρυν αὐτοῦ ὄψιν, τὰς κοίλας κόγχας καὶ τὰ βαθύπρηκα χεῖλη, ἔλεγε κατ' ἰδίαν ψηλαρῶν τὸν σφιγμὸν τῆς ἐνεργητικότητος αὐτοῦ:

— Ἰδοὺ, εἰμαι γέρων, εἰμαι ἀσθενής· ὁ Θεός μου ἐπέτρεψε πολλάκις νὰ θεραπεύσω τοὺς ὁμοίους μου· ἀλλ' ἐμὲ τίς θὰ θεραπεύσῃ, τίς θ' ἀνανεώσῃ;

Καὶ πᾶραυτα τότε ἔζτο, ἀνέθαλλε· διὰ μέσου ρωγμῆς, οὕτως εἶπεν, τῆς συστελλομένης θελήσεως αὐτοῦ παρεξέπιπεν ἀκτίς ἐλπίδος, ἥτις εἰσέδυεν εἰς τὴν καρδίαν του.

V.

Μηδύλως παρέχουσα εἰς τὸν Ἰωάννην τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον ἵνα ζητήσῃ συγγνώμην, ἡ κ. δὲ Ραμβέρ τῷ ἔτεινεν ἐπιστολήν.

— Ὁ γραμματισταὶς μᾶς ἀρῆκε τοῦτο διὰ σᾶς, κύριε ἱατρεῖ· καὶ ἂν δὲν διήρχεσθε ὥρας τινὰς εἰς τὴν δρόσον, τὸ ὁποῖον εἶναι ἥμισυ ὑγιεινόν, ὅμο-

¹ Πρωτεύουσα τῆς δημοκρατίας τοῦ Ἰσημερινοῦ, ἐν τῇ Νοτίῳ Ἀμερικῇ, παρασσομένη συγγόντα ὑπὸ σεισμῶν.

λογήσατέ το, μάλιστα δι' ἱατρόν, θὰ ἐλαμβάνετε γνῶσιν αὐτοῦ πρὸ μιᾶς ὥρας· ὁ Πέτρος ἦλθε σήμερον εἰς τὴν ἔπκυλιν, ἐνωρίτερον ἢ συνήθως.

Ἡ ἐπιστολὴ προήρχετο ἐκ τῆς κ. Δαήλ, ὁ δὲ Ἰωάννης ἔσπευσε ν' ἀνέιξη αὐτήν.

— Συγγνώμην! εἶπε ζωηρῶς ὁ Φήλιξ· εἶναι ἡ δεκάτη ὥρα, καὶ δὲν ἐφάγομεν τίποτε χάρις εἰς σέ· ἄς προγευματίσωμεν πρῶτον· ἀναγινώσκεις ἔπειτα, Ἀσκληπιέ.

— Οὐδὲν εἶναι δικαιοτέρον· εἶπεν ὁ Ἰωάννης εὐθὺς· εἶμαι ἑτοιμος νὰ διορθώσω τὸ σφάλμα μου.

Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ προγεύματος ἐλάλησαν ὀλίγον περὶ πολλῶν· ἡ Λευκὴ ἐγνώρισεν πρὸς τοὺς συνδικτημένους ὅτι οἱ νεόνυμφοι εὐρίσκοντο τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἐν Πίση, ἀπολαύοντες πλήρη μῆνα τοῦ μέλιτος· τοῦτο προὔκალεσε τὴν ἐξῆς ἀναφώνησιν παρὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς.

— Αὐτὴ ἡ γυνὴ εἶναι λοιπὸν ἀδελφάκος; εἶναι ἢ δὴ τὸ δεύτερον μέλι τὸ ὅποιον καταβροχθίζει· ἀλλ' εὐτυχῶς ὁ Ἰουλιανὸς Δωροῦ εἶναι καλλιτέρας ποιότητος ὑπὸ φυσικὴν ἐποψιν ἢ ὁ ἀξιέρχτος ἐξάδελφος καὶ προκάτοχος αὐτοῦ.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ προγεύματος ἡ κ. δὲ Ραμβέρ, ἣν ὁ Ἰωάννης ὠδήγει, τῷ εἶπε μειδιῶσα:

— Λοιπὸν, ἀναγνώσατε τὴν ἐπιστολὴν σας· φρονῶ ὅτι περιέχει καλὴν εἰδήσιν.

Ἄλλ' ἄφ' ἑτέρου καὶ ὁ Ἰωάννης, ἐὰν ἐπίστευεν εἰς προκισθίματα, θὰ ἐβεβαίωτο ἐκ προτέρων ὅτι τὸ μητρικὸν γράμμα τῷ ἔφερε χαράν. Ἀνέγνω αὐτὸ παρευθὺς· ἰδοὺ δὲ τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ.

« Ἀγαπητόν μοι τέκνον,

» Ἡ δυστυχία δὲν διαρκεῖ ἔσχαί, ἄρ' ὅτου δὲ ὁ Θεὸς ἠλόγησε τὰ πρωτόλειά σου εὐτυχεῖς περιστάσεις ἀλληλοδιαδόχως σοὶ ἐπέρχονται. Ἐπ' ἀνελθε τὴν ταχίστην, δικαιολογούμενος πρὸς τοὺς ἐξαιρέτους φίλους, οἵτινες τόσῳ ἀγαθοὶ δείκνυνται πρὸς ὅλους ἡμᾶς, διότι ἡ παρουσία σου ἐνταῦθα εἶναι ἀναγκασιότατη.

Ἡ Ἑλένη συνονοῖ τοὺς πρὸς σέ ἀσπασμούς της μετὰ τῶν ἐμῶν.

Ἡ μήτηρ σου

Μαρία Δαήλ.»

— Τί σημαίνει τοῦτο; ἐσκέφατο ὁ Ἰωάννης. Συνήθως αἱ ἐπιστολαὶ τῆς κ. Δαήλ ἦσαν μακραί, σχοινοτενεῖς, πλούσιαι εἰς ἐρωτήσεις καὶ συμβουλὰς, ἀληθεῖς ἐκχειλίσσεις τῆς μητρικῆς καρδίας ἐπὶ τοῦ χάριτος· ἀλλ' αὕτη ἐνεφορεῖτο λακωνισμοῦ ἐκπληκτικοῦ, ἤρχετο δὲ ἀπὸ παραιοσιπήσεων καὶ αἰνιγμάτων ἀνεπιλύτων. Ἡ χήρα δὲν εἶχε συνήθως τὸ βραχυλόγον καὶ σκοτεινὸν ἐκείνο ὅρος· τί λοιπὸν τῷ ἀπέκρυπτε;

Διὰ κλοπαίου βλέμματος ἀπὸ τῆς ἑδρας αὐτῆς ἡ Λευκὴ παρετήρει τὸν Ἰωάννην, τυλίσσουσα συνάμα τὰς τολύπας τοῦ ἐρίου ὑπερ ἔπλεκε. Τέλος, προσεκάλεσεν αὐτόν.

— Ἐλθετε νὰ με βοηθήσητε· βρῶνομαι νὰ εἰπῶ νὰ μοὶ φέρουν τὸν ρόμβον μου· αἱ δύο χεῖρές σας θὰ τὸν ἀντικαταστήσωσιν.

Ὁ Δαήλ δὲν ἐζήτην ἄλλο τι.

— Ἰδοὺ εἰς τί χρησιμοποιεῖτε ἓνα ἱατρόν· τῇ εἶπε.

— Καὶ εἰς τί ἄλλο νὰ τὸν χρησιμοποιοῦν, ἀγαπητέ μοι φίλε; ὁ Θεὸς νὰ με φυλάττῃ ἀπὸ τοῦ νὰ λάβω ἀνάγκην αὐτοῦ ὑπὸ ἄλλην ἐποψιν.

— Εὐχομαι τὸ αὐτό, κυρία· καὶ κολακεύομαι πιστεύω, ὅτι ἡ ἀνιδιοτέλειά μου ἐξισοῦται πρὸς τὸν χαριέστατον ἐγωῖσμόν σας.

— Ἐγωῖσμός! . . . πόσον ἀπροσέκτως ἐλέχθη τοῦτο! Ἄς ἴδωμεν, ἀγαπητέ μοι Ἰωάννη, — διότι ὑποθέτω ὅτι θὰ μοὶ ἐπιτρέψετε ἀφαιρέσω τὸν τίτλον τοῦ «κυρίου» τὸν ὅποιον ἐπιβάλλει ἡ ἐθιμοτυπία, — . . .

— Τὸ ἐπιτρέπω μετὰ πάσης εὐχαριστήσεως.

— Λέγω λοιπὸν, ἀγαπητέ μοι Ἰωάννη, ὅτι ἐν ὑμῖν βλέπομεν τὸν φίλον μόνον, καὶ οὐχὶ τὸ σοφὸν τέκνον τῆς Πανεπιστημιακῆς Σχολῆς· τοῦτο δὲ ἀκριβῶς ἐπιτρέπει εἰς ἐμέ, πτωχὴν ἀμαθὴ καὶ ἀπειρον τῶν ἐπιστημονικῶν, τὸ νὰ διαγινώσκω τὰς μικρὰς διαταράξεις τῆς ψυχῆς τοῦ φίλου μας, τοῦ περιφανοῦς ἱατροῦ Ἰωάννου Δαήλ.

Οὗτος ἤρξατο γελῶν.

— Σὰς γνωρίζω ἀρκούντως, τῇ εἶπεν, ἀγαπητὴ καὶ καλὴ φίλη, ὥστε νὰ ἐννοήσω ὅτι οἱ λόγοι οὗτοι εἶναι προανέκρουσμα ἀνακρίσεως.

Ἡ Λευκὴ μετέσχε τῆς φαιδρότητος αὐτοῦ.

— Αἶ, καλὰ! ἔστω· φθάνω κατ' εὐθείαν εἰς τὸ τέλος· τί περιέχει λοιπὸν ἡ ἐπιστολὴ τῆς μητρός σας, ἱκανὸν νὰ δώσῃ εἰς τὴν φυσιογνωμίαν σας τὴν ἐκφρασιν ταύτην τῆς ἐκπληξέως ἣτις ἐξαπλοῦται ἐπ' αὐτῆς;

— ὦ! ἀνέκρχεν ὁ Ἰωάννης· με φέρετε εἰς θέσιν εὐχάρεστον.

Καὶ ἔτεινεν αὐτῇ τὴν ἐπιστολὴν λέγων:

— Τί ἐξάγετε ἐκ τοῦ γρίφου τούτου;

— Ἀλλὰ . . . ἀπήντησεν ἐκείνη· οὐδὲν πλέων τοῦ ὅτι σημαίνει· σὰς συμβαίνει εὐτύχημά τι.

— Εἶναι ἐξαιρετικῶς ἀόριστον τοῦτο, ἐννοεῖτε;

— Ἄ! ἀγαπητέ, δὲν εἶμαι μάγισσα ἐγώ. Ὁ νεαρὸς ἀνὴρ διείδε τότε ἀκαριαίαν λάμψιν πονηροῦ μειδιάματος ἐν τῷ βλέμματι αὐτῆς.

— Οὕτω νομίζετε; ἂν προσεπαθῆτε ὀλίγον νὰ γείνητε τοιαύτη πρὸς στιγμὴν;

— Ὅθ' ἦτο μάταιος κόπος.

— Δοκιμάσατε ἐν τούτοις.

— Διὰ νὰ σὰς εἰπῶ τί; ὅτι ὅτι ἡ τύχη, προσπαθοῦσα νὰ φέρῃ εἰς ἰσορροπίαν τὸν τροχὸν τῆς, ἔπεσεν αἰφνης πρὸ τῆς θύρας σας;

— Τοῦτο εἶναι ἀπίθανον.

— Διὰ τί δὲν δύναται τάχα νὰ ᾔναι ἀληθές;

— Ὅχι· δὲν περιμένω τὴν σύμπτωσιν βασιζομαι εἰς τὸ Θεὸν καὶ εἰς ἑμαυτόν· εὐρετε ἄλλο τι.

— Σεις βλέπω, δὲν εὐχαριστεῖσθε εὐκόλως· ποῖου εἶδους εὐτύχημα λοιπὸν ἐπιθυμεῖτε;

— Ὁ Ἰωάννης ἀνεσκήρτησε.

— Ποῖου εἶδους εὐτύχημα; . . .

Δὲν ἐπεράτωσε τὴν φράσιν.

— Ἰδοὺ! ἀνεφώνησεν ἡ νεαρὰ γυνή· ἐννοῶ· ἔχετε καὶ σεις καρδίαν ὡς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι.

— Ὡς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ναί· εἶπεν ἐκεῖνος θλιβερώς.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, σὺ λέγω, ὅτι τοῦτο εἶναι εὐτύχημα τῆς καρδίας.

— . . . Εὐτύχημα τῆς καρδίας! . . . ἐπανάλαβεν ἡ πενθήρης τοῦ νέου φωνή.

— Εἰσθε ἀκριβῶς εἰς ἡλικίαν γάμου, καὶ μέλιστα ἡ κ. Δαήλ μοι εἶπε λέξεις τινὰς περὶ τούτου, παρκαλοῦσά με νὰ σὺς προτρέψω εἰς τὴν πρᾶξιν αὐτήν.

— Ἐκεῖνος ἐθεώρει αὐτὴν κατὰ πρόσωπον, προσπαθὼν νὰ μαντεύσῃ τί προϋτίθετο νὰ εἴπῃ· ἡ δὲ Λευκὴ ἐγέλα μετ' ἀφελεστάτου ἥθους.

— Λοιπὸν, ἠρώτησεν, ὑποθέτετε, πιστεύετε ὅτι πρόκειται περὶ συνοικεσίου;

— Δὲν ὑποθέτω, οὐδ' ὑποθέτω τι, ἀναπτύσσω μόνον τὸν κύκλον τῶν ὑποθέσεων.

— Ἐξαιρέσωμεν ταύτην, ἂν εὐχρεαστήσθε.

— Καὶ διὰ τί, παρακαλῶ;

— Τὴν εὐρίσκω παρχλόγον.

— Ἐγὼ ὁμως δὲν τὴν εὐρίσκω τοιαύτην.

— Ἀκόμη δὲ καὶ ἀπεχθῇ τὴν θεωρῶ· οὐδέποτε θὰ νυμφευθῶ.

— Τὰ τὰ τὰ! . . . ἔ, καλὰ, προσέξατε, διότι δὲν συναντῶμεθα· ἀγαπητὴ Ἰωάννη, βδελύττομαι τὸν ἄγαμον βίον, καὶ ἐπειδὴ εἰσθε ἐκ τῶν προσώπων πρὸς τὰ ὅποια συμπαθῶ, θὰ ἐξέλθῃτε τὸ ταχύτερον ἐκ τῆς τάξεως τὴν ὅποιαν ἀποτελοῦσι τὰ γεροντοπαλλήκαρα.

— Κυρία, μὴ εἰρωνεύεσθε, παρακαλῶ.

— Δὲν εἰρωνεύομαι διόλου. Ἄ γνωρίζω ὅλην τὴν ἱστορίαν σας! ἔ, καλὰ, καὶ ἔπειτα; . . . δὲν εἶναι ζωὴ τὸ νὰ ζῇ τις ἀποφεύγων τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὸν ἔρωτα, τὸσφ μάλλον καθ' ὅσον δὲν εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ δυστυχία εἶναι αἰώνιος· πέντε ἔτη θλίψεως μοι φαίνονται αἰωνιότης ἀκούσα διὰ βασάνους οἶα ἡ ἰδική σας.

Ἦδη τὸ ἔσχατον τοῦ ἐρίου νῆμα ἐτυλίχθη περὶ τὸ δεδιπλωμένον τέμαχος τὸν ναστοχάρτου ὅπερ ἡ Λευκὴ κατέστησε πυρῆνα τῆς πολύπης αὐτῆς, ὃ δὲ Ἰωάννης ἀποτόμως ἠγέρη.

— Κυρία! εἶπε δι' ἱκετικῆς φωνῆς ἥτις συνεκίνησε τὴν νεαρὰν γυναῖκα, σὺς παρακαλῶ θερμῶς, εἰπατέ μοι ὅ, τι γνωρίζετε.

Ἄλλ' αὕτη, εἴτε ἀληθῶς ἀγνοοῦσα, εἴτε ἐπιθυμοῦσα ἵνα ἐπιφυλάξῃ τῇ μητρὶ τὴν ἡδονὴν τοῦ νὰ ἐκπλήξῃ εὐαρέστως τὸν υἱὸν αὐτῆς, ἀπεκρίνατο ἀπλῶς.

— Ἀλλὰ δὲν γνωρίζω τίποτε, σὺς βεβαιῶ· ἄλλως τε τί εἶναι δυνατόν νὰ γνωρίζω; μόνον ἐπειδὴ ἔχω πᾶντα λόγον νὰ πιστεύω ὅτι ἡ μήτηρ σας ἔχει

νὰ σὺς ἀναγγεῖλῃ χαροποιὰν εἶδησιν, συναινῶ νὰ σὺς ἀφῇσω ν' ἀναχωρήσητε αὐρίον.

— Ἔστω! εἶπε μελαγχολικῶς ὁ Δαήλ· θ' ἀναχωρήσω αὐρίον· κἄλλιον νὰ εὐρίσκωμαι ἐκεῖ ἢ ἐδῶ.

Καὶ ἐσίγησεν· ἡ θλίψις καὶ ὁ πόνος ἐπανάλαβανον ἡδὴ ἄπαν τὸ κρᾶτος αὐτῶν ἐπὶ τῆς ψυχῆς του.

Μετὰ σφοδρῶν παλμῶν καρδίας ὁ νεαρός ἐπιστήμων περιεπτύξατο τὴν μητέρα αὐτοῦ.

— Καὶ λοιπὸν; ἠρώτησεν εὐθύς ὡς ἔμεινε μόνος μετ' αὐτῆς.

— Καὶ λοιπὸν; εἶπεν ἐκεῖνη· θέλεις νὰ μάθῃς τὴν λύσιν τοῦ αἰνήγματος, δὲν ἔχει οὕτω;

Λέγουσα δὲ ταῦτα ἡ κ. Δαήλ ἐμειδία, ἐπίσης, ὡς πρότερον ἡ κ. δὲ Ραμβέρ.

Ὁ Ἰωάννης ἐλάυσας αὐτὴν πρὸς ἑαυτὸν, ἀφῆκεν ἡδὺν ἀσπασμὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου της.

— Ἀλλὰ τί ὑποκρύπτουσιν, εἶπεν, πάντα ταῦτα τὰ μυστήρια; ὅποια λοιπὸν συνωμοσία βυσσοδομεῖται περὶ ἐμέ;

— Ἡ συνωμοσία ἀποβλέπει εἰς τὴν εὐδαιμονίαν σου, Ἰωάννη μου.

— Ἄ! λοιπὸν, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἡ κ. δὲ Ραμβέρ εἶχε δίκαιον· πρόκειται περὶ συνοικεσίου, δὲ ἔχει οὕτω;

— Ὡ! περὶ συνοικεσίου. . .

— Γνωρίζεις καλῶς, μήτερ, ὅτι δὲν θὰ νυμφευθῶ.

Ἡ κ. Δαήλ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Μὴ ἀκόμη διαβεβαίου τοῦτο, ἀλλὰ περίμεινε νὰ ἴδῃς· μυστήριον, ὡς εἶπες, ὑποκρύπτεται εἰς ὅλα ταῦτα· σὲ παρακαλῶ μόνον νὰ μὴ ἐκπλαγῇς ὑπερμέτρως.

Ὁ Ἰωάννης καθίσας τὴν μητέρα αὐτοῦ ἐπὶ ἀνακλίντρου καὶ γονυπετήσας πρὸ αὐτῆς.

— Ἰδωμεν, μήτερ! τῇ εἶπεν· ὅλαι αὗται αἱ περιφράσεις προανακρούουσιν ἐκμυστήρευσιν· μύησόν με λοιπὸν ἐντελῶς ὅσφ τὸ δυνατόν ταχύτερον.

Τότε ἐκεῖνη ἤρξατο λέγοντα μετὰ πολλὰς διακοπὰς καὶ παύλας.

— Γνωρίζεις τὴν κ. Βέρλεϋ;

Τὸ ὄνομα τοῦτο μετήνεγκε νοερῶς τὸν Ἰωάννην εἰς παρελθόν πληρὲς δακρύων ἔρωτος.

VI.

— Τὴν κ. Βέρλεϋ! ἀνέκραξε· ναὶ τὴν γνωρίζω· εἶναι ἡ θεία της. . .

Ὁ τάλας ἐσίγησε· τὸ ὄνομα ἐκεῖνο, τὸ ὄνομα τῆς Αἴνας δὲ Μαλφάρ, γενομένης εἴτα Αἴνας δὲς Ἄυρες ἔκκυεν αὐτοῦ τὰ χεῖλη πρὶν ἢ ὑπερβῇ αὐτά.

— Ναί, ἐκεῖνη εἶναι· ὑπέλαβεν ἡ χήρα· τῶρα θὰ ἴδῃς ποῦ ἔγκειται τὸ μυστήριον· ἡ κ. Βέρλεϋ παρέλαβε πλησίον της ἕνα ἀδελφὸν τῆς δεσποινίδος δὲ Μαλφάρ, ὄρφανόν πατρός [καὶ μητρός.

— Καὶ πῶς, εἶπεν ἀνακόπτων ὁ Ἰωάννης, ἡ δεσποινὶς δὲ Μαλφάρ εἶναι ὄρφανή;

— Ὁ ἀδελφὸς οὗτος εἶναι ὁ μόνος συγγενὴς της.

— Καί . . . τί ζητοῦσι παρ' ἐμοῦ ἤδη; εἶπεν ὁ νεκρὸς ἀνὴρ μεθ' ὕπνου πλήρους διακφέροντος καὶ συγκινήσεως βαθύας.

— Ζητοῦσι νὰ μὴ ἀρνηθῇς νὰ τῷ δώσῃς μαθήματα τινα.

— Μαθήματα! εἶπε προσβλέπων τὴν μητέρα αὐτοῦ μετὰ θάμβους, ἀλλ' ἀπὸ τεσσάρων ἐτῶν δὲν διάσχω πλέον.

— Κ' ἐγὼ οὕτως ἀπήντησα· ἀλλ' ἡ κ. Βέρλεϋ ἐπέμεινε. Εἶμαι βεβιαία, εἶπεν, ὅτι ὁ κ. Δαήλ δὲν θ' ἀρνηθῇ ὅταν μάθῃ ὅτι τὸ ὄργανόν τοῦτο στερεῖται ἤδη περιουσίας, ὅτι δὲ τὴν παράκλησιν ταύτην αὐτὴ ἡ ἀνεψιὰ μου ἡ ἀρχαία μαθήτριά του, διετύπωνενα.

— Εἶπε τοῦτο, μήτερ; ἠρώτησε ριγῶν.

— Ναί, οὕτως εἶπε.

— Τοῦτο εἶναι πολὺ παρχόδοξον! σὺ πῶς τὸ εὐρίσκεις; φυσικόν;

— Ὅχι· σοὶ εἶπα ὅτι ἐδῶ ὑπάρχει μυστήριον, ὅπερ ἐγὼ ἠρμήνευσα κατ' ἴδιον τρόπον.

— Καὶ ἡ ἐρμηνεία; . . . εἶπεν ἀσθμαίνων.

— Ἡ ἐρμηνεία εἶναι ὅτι ἡ Αἴνα δὲ Μαλφάρ σὲ ἐνθυμεῖται, εἶναι ὅτι σὲ ἀγαπᾷ!

— ὦ! ἀνέκραξε καλύπτων τὸ πρόσωπον διὰ τῶν ὠχρῶν χειρῶν του, καὶ ἀνεγειρόμενος διὰ σφοδρᾶς κινήσεως· ὅτε δ' ἠδυνήθη ν' ἀτενίσῃ πρὸς τὴν χήραν, τὰ δάκρυα ποταμῶν διέρρεον διὰ τῶν πρκειῶν αὐτοῦ· ἀλλὰ πᾶραυτα γονυπετήσας καὶ πάλιν, περιέβλεπε τὴν τρυφερὰν παρκαυθήτριν διὰ τῶν βραχιόνων αὐτοῦ.

— ὦ, μήτερ! σιώπησον! μὲ καταθλίβεις πολὺ· ἡ θυσία μου ἦν ἤδη συμπεπληρωμένη, ὁ ἀποχαιρετισμός μου πρὸς τὰς ἀναμνήσεις εἶχεν ἤδη γείνει. Εἶχον ἤδη παύσει νὰ πᾶσχω· ἐπιθυμεῖς λοιπὸν ν' ἀρχίσω πᾶσχων ἐκ νέου;

Σπρίγγουσα αὐτὸν ἡ μήτηρ ἐπὶ τοῦ στήθους, ἀνέμιξε μετὰ τῶν θερμῶν του δακρῶν τὰ ἑαυτῆς.

— Ταλαίπωρον τέκνον μου; ταλαίπωρον τέκνον μου! πόσον τὴν ἠγάπησας! πόσον τὴν ἀγαπᾷς! καὶ ποῖα γυνὴ δὲν θὰ πρεφρύνει ἐκ χριῶς γνωρίζουσα ὅτι ἐνέπνευσε τοιοῦτον ἔρωτα;

Τὰ φλογερὰ φιλήματά της ἐξήραναν τὰ ἡγρὰ αὐτοῦ βλέφαρα· ἀποσεῖων δὲ τὴν ἀδυναμίαν τῆς στιγμῆς ἐκείνης, καθ' ὅτι ἐνόει ὅτι ἡ μήτηρ οὐδὲν πλέον ἔχει νὰ τῷ ἀνακοινώσῃ, εἶπε.

— Ἀς μὴ οὐκίλῃσωμεν πλέον περὶ τούτου· εἶχον ἐπαφῆσαι ἑμαυτὸν εἰς τὸ κράτος ἰδανικοῦ ὄνειρου, ἀλλὰ τὸ παραλθὸν ἀπέθανε· θὰ γράψω πρὸς τὴν κ. Βέρλεϋ ὅτι δὲν δύναμαι νὰ ἐκπληρώσω τὴν αἵτησίν της, διότι δὲν εἶμαι πλέον παιδαγωγός, ἀλλ' ἰατρός,

Ἡ κ. Δαήλ ἐπέμεινε.

— Ὅχι, σὲ παρακαλῶ, υἱέ μου· ὕπαγε, κἄλλιον, πρὸς ἐπίσκεψιν αὐτῆς, ἵνα συνεννοηθῇτε ἀκριβέστερον· ὁ τρόπος οὗτος θὰ εἶναι εὐγενέστερος, διότι τῇ ὑφείλεις τὴν φιλοφρόνησιν ταύτην.

— Ἔστω, ἀπήντησεν ἐκεῖνος ἐν τέλει, θὰ μεταβῶ αὐρίον.

VII.

Ὄντως, τῇ ἐπιούσῃ ὁ Ἰωάννης, τῆρῶν στειρρὰν τὴν ἀπόφασιν τῆς ἀρνήσεως, ἔκρουτε τὸν κωδονίσκον τῆς κιγκλιδωτῆς πύλης τοῦ ξενοδοχείου. Ἡ πύρρος Ραφαὴλ ἦτο ἤδη πικτελῶς ἐρημος· οὐδεὶς ἐφαίνετο περιπατητῆς ὑπὸ τὰ ξηρὰ βελουκίτρινα δένδρα· μόναι δ' αἱ σιδηροδρομικαὶ ἀμαξοστοιχίαι ἐξετίνασσον τοὺς ὀξυρῶνους αὐτῶν συριγμούς ὑπεράνω τῆς περιφερείας τοῦ ἐν Πασσὺ σταθμοῦ.

Ὁ νεκρὸς ἀνὴρ εἰσῆλθεν, ἤρεμον ἔχων τὸ πνεῦμα, ἀλλὰ τὸ στήθος παλλόμενον εἰς ἀμμόστρωτον αὐλὴν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὑποῖας μακρυκρίνη λεκάνῃ ἐξέπεμπε πίδακα ὕδατος.

Παντοεῖδεις τεχνητοὶ κῆκτοι ἐκόσμουσαν τὰς βαθμίδας τοῦ ποδίου, τὸ δὲ μέγα ἐκ κυκλῶν ὑέλων παρὰ θυρον ἐπεστεγάζετο ἐτι ὑπὸ σκιᾶδος ἐξ Ἰνδικοῦ πανίου ἐστιγμένου διὰ ζωηρῶν χρωμάτων καὶ παραδόξων σχεδίων.

Ἡ αἴθουσα τῆς ὑποδοχῆς, διακεκοσμημένη κατὰ τρόπον ἀνατολικόν, κατεδείκνυε τὴν οἰκοδόσποιναν ὡς γυναικα συρμόφιλον, νωθρὰν καὶ φιλᾶνθρωπον· ἀνακλιντήρες μεταξὺσκεπεῖς, τάπητες τῆς Βαγδάτης, τῆς Σμύρνης, τῆς Γαλιόρης καὶ τῆς Ἀγρας, καλὰ μιν οὐκ ἀνδύκες, ἐργοθήκαι ἐξ Ἰνδικῆς τερεθίνου, ἰδίχ δὲ τὸ λεπτόν ἄρωμα τὸ ἀναπεμπόμενον ἀπὸ παντὸς κιβωτίου ἢ κενοθυρίδος ἐκ σπαντάλου, τὰ πάντα ἐφαίνοντο προκαλοῦντα τὴν παρουσίαν θρησκευτικοῦ λύχνου παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ βωμοῦ τούτου ἐνθα ἡ βασιλίσκος καὶ τυραννικὴ καλλονὴ ἔμελλε νὰ ὑποδέξηται τοὺς γονυκλίνοντας λατρευτὰς ἐν στάσει ὁμοῖα πρὸς τὴν τῆς Βοστανῆς ἀνακεκλιμένης ἐπὶ λωτῶν.

Αἶφνης μικρὰ θυρίς, ἀθορύβως διανοιγείσα, ἔδωκε διόδον πρὸς τὴν κ. Βέρλεϋ. Αὕτη ἐν τῷ βασιλείῳ αὐτῆς, φέρουσα εὐρὺν ἐκ κασεμηρίου κοιτανίτην, διακεχυρωμένη ἐλαφρῶς διὰ τῶν μυστηριωδῶν ἐκείνων κομμωτικῶν ἀλειφμάτων, ἄτινα ἐξαφνίζουσι τὰς ἀρτιγενεῖς ρυτίδας καὶ προσδίδουσι διὰ θερμὸν χροῖον εἰς τὴν πρόσωρον ὠχρότητα, ἀλλ' ἐν τούτοις ἀφελῆς, γλυκεῖα καὶ προσηνής, κατέθελλε τὸν Ἰωάννην, πρὸς ὃν ἐπλησίασε αἰνέουσα φιλίῳ τὴν χεῖρα.

— Καλῶς ἦλθατε, κ. Δαήλ· ἀπὸ πολλοῦ δὲν εἶδομεν ἀλλήλους.

— Πραγματικῶς, κυρία· ἀπὸ πέντε ἐτῶν.

— Πέντε ἐτῆ! πῶς παρέρχεται ὁ καιρὸς! ἐγήρασα, δὲν ἔχει οὕτως; εἶπεν εὐθύμως.

Ὁ δὲ Ἰωάννης ἀπήντησε διὰ τοῦ αὐτοῦ ὕφους·

— Εὐχομαι εἰς ὅλας τὰς γυναῖκας νὰ γηράσωσιν ὅπως σεῖς.

— Ἰδοὺ μία βεβιασμένη φιλοφρόνησις· ἄλλατε δὲν ἐλέγχατε τοιαύτας.

— Εἶπατε κἄλλιον ὅτι ἤδη ἀπέκτασα ὀξυδερκεῖαν καὶ παρκατήρησιν, διότι βλέπετε, οἱ νέοι σκέπτονται συνήθως κακῶς.

— Λοιπόν! . . . εἶπεν ἐκεῖνη· σεῖς θέλετε νὰ μὲ ἀποπλανήσῃτε πολὺ μακρὰν, κ' ἐγὼ ἀπαυδῶ ὡς ὁμιλήσωμεν σπουδαίως· ἐπενέρχεσθε ἐκ τοῦ Ἀζέν;

— Ναί, κυρία.

— Πῶς ἀφήσατε τοὺς ἐκεῖ;

— Ἐπίσης ὑγιεῖς τὸ σῶμα ὡς καὶ τὸ πνεῦμα· ἐν ἐνὶ λόγῳ εὐδαιμονοῦντας.

Ἡ κ. Βέρλεϋ ἐστέναξε.

— Καὶ μὲ συνεχώρησεν ἄρ' ἂν ἡ Ἰωάννα διότι δὲν παρευρέθην εἰς τοὺς γάμους τῆς;

— Γνωρίζω ὅτι ἡ δις κ. Δωροῦ ἐλυπήθη ζωηρῶς διὰ τὴν ἀπουσίαν σῆς.

Ἡ Παρισιανὴ ἤρξατο γελῶσα.

— Τὸ δις τοῦτο εἶναι ὠραῖον, πολὺ ὠραῖον, τόσο μᾶλλον, καθ' ὅσον δὲν δύναται νὰ τεθῇ ἄλλαχού. Ἐπνεύρετε ὑγιὰ τὴν κ. Δαήλ;

— Χάρis τῷ Θεῷ, ναί, κυρία.

— Καὶ τὴν Ἑλένην;

Τὸ οἰκεῖον τοῦτο ὕψος ἐξέπληξε τὸν Ἰωάννην· τόσο λοιπὸν στενὰ σχέσις συνέδεε τὴν κ. Βέρλεϋ πρὸς τὴν μητέρα αὐτοῦ;

Ἀλλ' ἡ τὰς ἐρωτήσεις προβάλλουσα δὲν ἀρῆκεν αὐτῷ τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον ἵν' ἀναλογισθῇ πλεῖστον.

— Ἀληθῶς, εἶπεν, ἡ μήτηρ σῆς θὰ σᾶς ὠμίλησε βεβαίως περὶ αἰτίας τῆς ὑποῖαν τῇ προέβαλον.

— Μάλιστα· καὶ ἀκριβῶς αὕτη εἶναι ἡ αἰτία . . .

— Τῆς ἐπισκέψεώς σῆς; τόσο τὸ καλλίτερον· δέχεσθε, δὲν ἔχει οὕτω;

Ὁ νεκρὸς ἀνὴρ στενοχωρηθεὶς ἐδίστασε.

— Δὲν δύναμαι ν' ἀποκρύψω ὑμῖν, κυρία, ὅτι ἤλθον σήμερον ἵνα δηλώσω μετὰ λύπης τὴν ἀρνησίαν μου.

— ὦ! ἀνέκροξεν ἡ οἰκοδόσποινα τείνουσα τοὺς βραχίονας· τὴν ἀρνησίαν σῆς; ὦ, ὄχι, ὄχι! εἰς ἡμᾶς, οἵτινες ἐχρημεν τόσο διότι ἐμέλλομεν νὰ σᾶς βλέπωμεν συχνάκις· καὶ ὁ ταλαίπωρος ὁ μικρὸς μου Ρογῆρος τί θὰ εἶπῃ;

— Ὁ κ. . . Ρογῆρος, εἶπεν ὁ Ἰωάννης διαπορῶν· συγγνώμην, κυρία, θὰ ἦτο ἀδιακρισία μου, ἂν σᾶς ἠρώτων περὶ τίνος ὁμιλεῖτε;

— Ἀλλὰ περὶ τοῦ ἀνεψιοῦ μου, τοῦ τέκνου μου, τοῦ Ρογῆρου δὲ Μελφάρ, τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Αἰνᾶς· ἐνθυμεῖσθε τὴν Αἰνάν;

. . . Ἐν ἐνθυμεῖτο! αἰσινιδία συγκίνησις συσπάσκει τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ, δὲν τῷ ἐπέτρεψε τὴν λαλίαν. Ἡ δὲ Παρισιανὴ ἐπανελάβε.

— Καὶ ἀρνεῖσθε! παιδίον τόσο εὐχαρι, τόσο καλόν, τόσο εὐέλπι . . . ὦ! δὲν εἶναι καλὸν τοῦτο κ. Δαήλ!

Τοὺς λόγους δὲ αὐτῆς τούτους παρηκολούθουν καὶ τὴν ἔμφρασιν αὐτῶν ἐπέτεινον ἀμυδρὰ μειδιήματα καὶ μορφασμοὶ λύπης ἐκφραστικοί.

Ὁ Ἰωάννης, μεγάλως ἀμνηχανῶν, ἠγνύει τί νὰ εἶπῃ.

— Τῇ ἀληθείᾳ, κυρία, λυποῦμαι, παράσσομαι! γνωρίζετε ὅτι δὲν εἶχον ἀφιερωθῇ διὰ βίου εἰς τὴν διδασκαλίαν, καὶ ἐπαυσα διδάσκων ἀπὸ πολλοῦ.

— Ναί, τὸ γνωρίζω· ἀλλ' ἡ αἴτησις ἡμῶν προβάλλεται ὑπὸ τὸν τίτλον ἐξαιρέσεως· καὶ ἔπειτα ἡ παράδοσις διὰ τὴν ὁποίαν σᾶς παρακαλοῦμεν δὲν ἀνάγεται εἰς σπουδαιότητα· δύνασθε νὰ ἐκλέξητε ὅσα μαθήματα θέλετε· ναί, δὲν ἀγνοῶ ὅτι εἰσθε πολυεὺσπλαγχνος, ἀλλ' αὐτὰ θὰ διαρρυθμισθῶσιν ὅπως σεῖς θέλετε· θὰ ἐρχῆσθε ὅταν δύνασθε, ὅταν θέλετε μᾶλλον· δὲν δύναμαι νὰ εἶπω πλεῖστον.

Ἡ ἀπόφασις τοῦ νεαροῦ ἀνδρὸς ἤρχετο βαθυμυδὸν καρδιανομένη.

— Ναί, ναί! . . . ἰδοῦ, συγκινεῖσθε! μὴ ἀποτρέπετε ἑαυτὸν· θὰ μᾶς προξενήσῃτε τόσῃν χαρὰν . . .

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνοίχθη, καὶ ὠραίος δεκαέτης παῖς, ξανθὴν καὶ οὐλὴν ἔχων κόμην, φυσιογνωμίαν κορσαίδος γλυκεῖαν καὶ λεπτοφυῆ, ὀφθαλμοὺς δὲ μεγάλους μετ' ἐκπεπληγμένου καὶ θωπευτικοῦ βλέμματος ἔστη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ μετ' ἡθους δειλοῦ.

— Ἀκριβῶς! ἰδοῦ αὐτόν· δύνασαι νὰ εἰσέλθῃς, Ρογῆρ μου.

Ὁ Ἰωάννης ἐταπεινώσε τὸ μέτωπον καταλαμβαίνοντος ὑπὸ συγκινήσεως ἀκατανικήτου. Ὁ παῖς οὗτος ὃν ἐπεθύμουν νὰ ἐμπιστεῦσωσιν αὐτῷ ἦτο ὁ ἀδελφὸς Ἐκεῖνης . . .

— Δέχεσθε· δὲν ἔχει οὕτως; ἐπανελάβεν ἡ κ. Βέρλεϋ.

Μὴ δυνάμενος νὰ λαλήσῃ, αἰνεῖ διὰ πνοῆς τινος μόνῃς ἤρθωσε τὴν λέξιν· ναί! σύρων δὲ πρὸς ἑαυτὸν τὸν παιδᾶ, ἐκλινε πρὸς αὐτὸν ἵνα ἡ δακρυόεσσα τῶν ὁμμάτων του ὑγρότης διαλάβῃ τὸ βλέμμα τῆς γυναικὸς.

— Ἐπιθυμεῖτε νὰ γείνητε μαθητὴς μου, κ. Ρογῆρ;

— Ναί, ἀπεκρίνατο βραδέως τὸ παιδίον.

— Λοιπὸν δὲν σᾶς προξενῶ φῶδον;

— ὦ! ὄχι, κ. Δαήλ.

Ὁ Ἰωάννης καὶ πάλιν ἐσκήρτησε.

— Γνωρίζετε τὸ ὄνομά μου;

— ὦ, βέβαια, κ. Δαήλ· ἡ Αἰνὰ μοι τὸ εἶπεν.

Ὁ νεαρὸς ἱατρὸς ἠγέρεθη.

— Πότε πρέπει ν' ἀρχίσωμεν, κυρία, ἠρώνησε.

— ὦ, ὅταν θέλετε, ἀγαπητέ μοι κύριε· καὶ προσέθηκε μετὰ τινὰ σκέψιν· σήμερον ἔχομεν πέμπτην· θέλετε τῷ σαββάτῳ.

— Εὐχαρίστως· λοιπὸν τῷ σαββάτῳ· θὰ ἔλθω εἰς τὰς τέσσαρας, μετὰ τὸ συμβούλιόν μου.

Συμβουλευσάμενος δὲ τὸ ἡμερολόγιον αὐτοῦ, εἶδεν ὅτι τὸ προσεχὲς σάββατον ἦτον ἡ 15ῃ Σεπτεμβρίου. Τὸ φθινόπωρον προὔχρει, ἀλλ' ὁ οὐρανὸς ἦν εἰσέτι αἰθριος.